

Het arbeidsterrein van de apostel Paulus

2 Korintiërs 10:13-17

Paulus schrijft hier: *‘Maar wij zullen niet roemen buiten de maat; maar naar de maat van het **arbeidsterrein** dat God ons als maat heeft toebedeeld, om ook u te bereiken. Want wij strekken onszelf niet te ver uit, alsof wij u niet bereikten (want wij zijn ook tot aan u gekomen in het evangelie van Christus); terwijl wij niet roemen buiten de maat op [de] arbeid van anderen, maar hopen dat, naarmate uw geloof toeneemt, wij onder u meer aanzien zullen krijgen in overeenstemming met ons **arbeidsterrein**, om nog overvloediger, in de [streken] verder dan u, het evangelie te verkondigen; niet om te roemen in [het] **arbeidsterrein** van een ander over wat bereikt is’* (2 Kor. 10:13-17).

De apostel heeft in het hierboven geciteerde gedeelte tot drie keer toe geschreven over zijn arbeidsterrein. Hij wist zeker dat God hem een werkterrein had aangewezen, en hij wist ook zeker dat Korinte zich binnen dat door God aan hem toegewezen werkterrein viel. Het was belangrijk dat de Korintiërs dit wisten, want zij hadden op dat moment last van mensen die het terrein van Paulus waren binnengedrongen. Dat was niet alleen erg voor de gelovigen in Korinte, maar ook voor Paulus zelf. Hij moest met lede ogen aanzien hoe bepaalde mensen zijn werk trachtten af te breken en zelfs zijn apostolisch gezag in twijfel trokken (zie 2 Kor. 2:17; 4:2; 3:1; 5:12; 10:2; 11:13-15).

Het woord dat hierboven vertaald is met ‘arbeidsterrein’, is een interessant woord. Paulus gebruikt daarvoor tot drie keer toe het Griekse woord *kanoon*. In het oudste literaire Grieks waarover we beschikken, het Grieks van Homerus (rond 800 v. Chr.), komt het voor in de oorspronkelijke betekenis van ‘rietstok’, vandaar (in het meervoud) ‘latten’ of ‘staven’, mogelijk ‘handvatten’, ‘grepen’ (van een schild). Ook komt het bij Homerus voor in de betekenis van ‘ronde lat’, bedoeld om de oneven en even draden van de schering bij het weven gescheiden te houden. Daarna komt het in het klassieke Grieks (5-4e eeuw v.

Chr.) voor in de betekenis ‘richtlat’, ‘lineaal’, ‘richtsnoer’. In filosofische teksten is het ‘norm’ of ‘voorbeeld’ gaan betekenen: een filosoof moest zelf een *kanoon* zijn voor zijn medemensen; hij gold als hun norm, hun maatstaf. In die betekenis heeft Paulus het woord gebruikt in Galaten 6:16 (‘En allen die naar deze *regel* zullen wandelen, vrede en barmhartigheid zij over hen en over het Israël van God’).

Het lijkt erop dat Paulus dit woord hier in 2 Korintiërs in een nieuwe betekenis is gaan gebruiken, en wel ‘het door een richtsnoer / meetsnoer / maatstaf afgebakende gebied’. In 2 Korintiërs blijkt Paulus heel duidelijk te weten dat Korinte binnen het gebied viel dat door God aan hemzelf was toevertrouwd. Enerzijds was dat een beperking die hij niet moest overschrijden, want dan zou hij het arbeidsterrein van een andere dienstknecht kunnen betreden. Anderzijds hoopte hij, door hun geestelijke groei en de steun die de gelovigen in Korinte hem zouden geven, zijn werkterrein te kunnen uitbreiden in de streken nog verder weg dan Korinte. Daarbij kan worden gedacht aan een uitbreiding van zijn werkterrein in westelijke richting (Italië, Spanje). De apostel stelde er een eer in, in overeenstemming met wat we zojuist zagen, het evangelie daar te verkondigen waar Christus nog *niet* genoemd was, opdat hij niet op andermans fundament zou bouwen (Rom. 15:20). Hij dacht daarin heel zuiver!

Paulus heeft zowel voor de gelovigen in Korinte als voor de personen die zich aan hen opdrongen om zijn werk af te breken, een duidelijke boodschap: het is verkeerd en een overschrijding van een door God gestelde grens om daar te werken waar God je *niet* geplaatst heeft, en dat te doen waartoe God je *niet* geroepen heeft. En als een dienstknecht op het door God aan hem gegeven werkterrein met zegen zijn werk doet, geldt toch dat de roem niet de dienstknecht, maar *de Heer* toekomt: ‘Wie roemt, laat hij roemen in de Heer’.

Oude Sporen 2010

